

Nhất Liêm Phong Nguyệt Nhàn

Contents

Nhất Liêm Phong Nguyệt Nhàn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3

Nhất Liêm Phong Nguyệt Nhàn

Giới thiệu

Biên tập: CandyTa nghĩ ta đã chết, quả thật chết hơi sớm. Thực sự, ta rất muốn cố gắng qua được mùa xuân năm sau,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-liem-phong-nguyet-nhan>

1. Chương 1

Ta nghĩ ta đã chết, quả thật chết hơi sớm. Thực sự, ta rất muốn cố gắng qua được mùa xuân năm sau, một lần nữa cùng chàng ngắm anh đào nở rộ.

Có lẽ lòng ta rất tham, có lẽ chàng chờ không nổi, có lẽ chỉ là vận mệnh đã định như vậy thôi. Đây là ý trời, ta vốn không so đo.

Vô số lần ta nghĩ tới chuyện chết sớm, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ chết tại đây, một nơi ẩm áp đầu chiều đông, trong không khí tràn ngập hương nắng.

Chết, tiết tấu chậm rãi như vậy, giống như hơi trà lạnh dần trong tay ta. Chàng ngốc, chàng hạ độc tuyệt đối không nặng, nếu đổi thành người khác hẳn là không chết được.

Vì thế ta hơi hoài nghi, phải chăng đây chỉ là cơn buồn ngủ bình thường.

Có điều, ta lại nghĩ, ta thật sự phải chết, đã định rồi. Mười bảy tuổi ra đi có tính là quá sớm không? Điều ta còn tiếc nuối là, lúc này ta chết đã hơi muộn. Đáng ra ta không nên chết sau khi biết chàng.

Nhưng cũng coi như may mắn, được chết sau khi nhận thức chàng.

Trước khi gặp chàng, ta biết ta sẽ chết rất sớm, ai từng nhìn thấy đường số mệnh trên tay phải của ta cũng biết. Mẫu thân thậm chí vì chuyện này mà khóc rất nhiều, quanh năm suốt tháng rầu rĩ không vui.

Còn nhớ hồi trước, gia gia mời tiên sinh về nhà xem mệnh tướng cho con cháu, các ca ca đều có mệnh phú quý, người người được ca ngợi thiên hoa loạn trụ, tiền đồ vô lượng. Bởi vì thứ hiếm là thứ quý, là cháu gái duy nhất, ta cũng may mắn được gọi đến đại sảnh. Tiên sinh nhìn thấy tay ta, chỉ lắc đầu, rồi phe phẩy

quạt, nhú mi cụp mắt nói: “Tiểu nhân vô tài.” Rồi sau đó quỳ hai gối xuống đất, lặp lại một lần: “Tiểu nhân vô tài.”

Ta đoán, không phải ông ta không có tài, chỉ là không dám có tài thôi. Đâu phải nói chơi, cháu gái duy nhất của thừa tướng đương triều, trưởng nữ của thái phó Thái tử, sao dám nói bừa là mệnh chết sớm. Trừ phi ông ta không muốn sống nữa.

Từ đây, ta biết mệnh của ta không tốt. Ta sẽ không sống được lâu, năm năm tháng tháng ta sinh bệnh, uống thuốc.

Từ đây, ta sớm thông suốt rất nhiều chuyện tình, tỷ như tiền bạc là vật ngoài thân, quyền thế là vật ngoài thân, sinh mệnh, là lẽ vật.

2. Chương 2

Từ đây, ta sớm chuẩn bị tinh thần hôm nay nằm xuống ngày mai chưa chắc đã tỉnh dậy, hàng đêm trước khi ngủ đều cẩn thận chọn quần áo đặt ở đầu giường, ta chỉ lo lắng khi hạ táng bọn họ mặc quần áo kỳ cục cho ta.

Cuộc sống nhìn bên ngoài dường như không chút để ý, kỳ thực tỉ mỉ cẩn thận của ta cứ bất giác trôi qua, thoát cái đã sống đến sáu tuổi, mười tuổi, mười hai tuổi, mười sáu tuổi. Mỗi lần sống thêm được một năm, ta lại lo lắng không thôi, không biết năm sau mình vẫn sống bình thường hay đã là một bộ xương trắng.

Cuộc sống với ta như miếng băng mỏng, quá đổi gian nan mà yếu ớt. Mọi người cư xử với ta đều lộ ra tình thương, tình thân lại lạnh bạc. Thế giới của ta không có nhiều hi vọng.

Cho đến khi gặp chàng. Dưới một tầng anh đào nở rộ quá mức rực rỡ. Ánh mắt chàng sáng lên quang mang của bầu trời sau cơn mưa, thay ta mở ra cánh cửa bước vào một thế giới khác.

Nghĩ đến ngày đó, có lẽ chàng lén lút đến, không ngờ quay người lại va vào ta, vì thế vẻ mặt mang theo kinh ngạc ngoài ý muốn. Thờ sinh áo trắng tuần tú, ngay cả thần sắc giật mình giữa ngày đẹp nắng gắt cũng tỏa ra nhu hòa trong vắt.

Ta đoán thời điểm đó, biểu tình của ta nhất định rất ngây ngô, ngây ngô đến mức chàng cảm thấy ta dễ bị bắt nạt.

Chàng nhanh chóng thu hồi biểu tình ngỡ ngàng, thay bằng nụ cười sáng lạn mà đùa ta: “Hoa khai kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi.”[1]

Ngốc à, chàng nghĩ rằng ta muốn chiết hoa sao? Ta chỉ ngắm thôi, hơn nữa còn lơ đãng mông lung mắt xem mắt không. Chàng có biết chăng?

Sau đó thường xuyên gặp chàng trên hành lang Thiên viên, bọn hạ nhân nói với ta, chàng là tiên sinh mới được mời đến trong phủ.

Ta sớm đã cho rằng sinh mệnh ta không cần nghi ngờ gì hết, dù sao cũng chẳng còn bao lâu nữa, lúc chết rồi bí mật gì cũng bị mang theo. Nhưng khi đối mặt với chàng, ta có chút nghi hoặc.

Có ai từng thấy một tiên sinh tuổi còn trẻ như vậy? Có ai từng thấy một thiếu niên tiên sinh có thể khiến cho nhật nguyệt vô quang?[2]

Ta sớm biết chàng tuyệt không phải người tầm thường.

Mỗi lần chàng gặp ta đều cười nhẹ nói: Vừa vặn đi ngang qua.

Ta biết đó là cái cố, Thiên viên cách Trung đình Lăng Sơ viện mấy trăm trượng. Nào có người chuyên môn chọn đường xa để đi.

3. Chương 3

Mỗi lần chàng gặp ta, lòng của ta đều mơ màng không suy nghĩ. Cho nên cũng không thật sự so đo, thực ra chàng chỉ lấy cớ, hay là dự mưu.

Sau đó, chàng dạy ta viết, “Lê hoa viện lạc mệnh mộng nguyệt, tơ liễu nước hồ đậm đậm phong.”

Sau đó, chàng dạy ta viết, “Hoa khai hoa lạc vô tâm xử, phảng phất xuy tiêu nguyệt dạ văn.”

Sau đó, chàng dạy ta viết, “Ưu tắc ưu loan cô phượng đàn, sầu tắc sầu nguyệt khuyết hoa tàn.”

Mỗi câu đều có hoa và trăng, nhớ lại hồi ấy lần lượt đọc lên, từng câu từng chữ da diết, xúc cảnh sinh tình không tránh khỏi xót thương. Tự đáy lòng, ta thản nhiên cười, cũng thản nhiên tịch mịch.

Rồi sau, chàng dạy ta viết, “Dương liễu thanh thanh trứ địa thù, dương hoa mạn mạn giáo thiên phi.”

Rõ ràng là một câu thơ biệt ly, không phải sao?

Kỳ thật, chuyện xưa của chúng ta ác tục như vậy, lưng mang huyết hải thâm cừ.

Phụ thân chàng từng là quan địa phương, bị nghi ngờ phản quốc, bị bỏ tù, không lâu sau xử tử; mấy tháng sau huynh trưởng của chàng cũng bị chém đầu, mẫu thân chàng nhảy xuống sông tự sát, tỷ tỷ chàng bị bán vào lầu xanh, mà chàng không phải đã sung quân đến biên cương sao? Theo lời mọi người, chẳng phải chàng đã chết ở trên đường sung quân sao?

Ở Phó Thi đình một ngày nọ, chàng tâm huyết dâng trào, ngẩng đầu dạy ta chiêm tinh, thấy phía Tây số lượng tinh tú giảm hẳn, chàng còn phán bốn chữ: Người-mất-nhà-tan. Lúc ấy biểu tình của chàng thông dong, ta đã biết cừ hận trong lòng chàng đáng sợ cỡ nào, tính toán của chàng thâm sâu cỡ nào.

Làm sao mà ký ức tranh quyền trục lợi máu chảy thành sông, cửa nát nhà tan đảo mắt là có thể quên lãng. Đường như sau khi thay tên đổi họ không ai biết chàng là thiếu niên thiên tài, sáu tuổi biết làm thơ, bắt hạnh chết sớm như lời của thuyết thư tiên sinh.[3]

4. Chương 4

Hết thấy bất hạnh của chàng đều đến từ tham vọng củng cố quyền lực của nhà ta, chàng xác thực chỉ là một nạn nhân của nó. Lòng ta thương chàng. Ta biết, tình cảm này vô cùng sai lầm, nhất định chàng cũng không tiếp nhận. Cho nên, ta chỉ tâm tâm niệm niệm thương chàng trong thâm tâm.

Mà chàng thì sao?

Giống như chúng ta đứng sóng vai dưới tán cây anh đào sau cơn mưa to, chàng dịu dàng vuốt sợi tóc mai trên thái dương ta, cười âm áp an ủi ta: Thế giới này có nhân quả luân hồi, bốn mùa luân phiên, không có đạo lý hoa nở không tàn. Ta biết, từ mười tuổi chàng đã quyết tâm báo thù cho cha, đến nay hai mươi tuổi chỉ còn cách rửa hận thành công một bước nữa. Đại hạ tương khuynh,[4] quyền lợi có thâm căn cố đế tới đâu cũng không thể vững bền mãi mãi.

Kế hoạch của các chàng quả thực rất kín đáo, có điều lại bị ta tình cờ lần ra dấu vết, chàng đã quên mất phải đề phòng ta sao? Bất kể như thế nào, ta cũng là kẻ đã biết bí mật, không thể sống. Quan trọng hơn, ta là con gái của kẻ thù, vốn không đáng sống. Không phải sao? Ngay từ đầu chàng cũng chỉ muốn lợi dụng ta, không phải sao?

Chuyện này từ đầu đến cuối ta vẫn biết mà. Chàng ngốc, ta vẫn biết mà.

Nhưng ta luôn khẳng định, cảm thấy có thể gặp được chàng thật tốt, nếu không khi chết nhất định sẽ cảm thấy rất cô quạnh.

Từ nhỏ ta đã biết, người chết không thể mang theo thứ gì, nhưng bây giờ ta thật sự sắp chết, lại mang theo bí mật to lớn của chàng, cùng tình yêu vô hạn dành cho chàng chôn sâu trong lòng. Ta không cần gì nữa.

Vô số lần nghĩ tới đoạn thọ, cũng chưa bao giờ nghi hoặc. Chỉ là chưa từng nghĩ, tới giờ phút này ta vẫn còn vụng trộm nhớ đến chàng, tại một buổi chiều đông ấm áp.

Là ai đang đẩy cửa đi vào? Còn lớn tiếng gọi tên ta.

Ta không mở nổi mắt nữa, thứ lỗi cho ta không thể đáp lại. Ta chỉ cảm thấy rất lạnh, rất u ám, bốn phía mây đen bao phủ, ta không kiềm được run rẩy, trời sắp đổ tuyết sao?

Nhớ rõ ngày ấy chàng được đề tên bằng vàng, cùng bằng hữu ăn mừng tới khuya mới hồi phủ. Tránh qua mọi người thăm hỏi, đi đoạn đường thật xa đến Thiên viên gặp ta, đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất chàng gọi tên ta. Người đầy mùi rượu, lại hăng hái cười. Khi đó sắc trời đã tối, có bông tuyết rơi xuống. Chàng cầm tay ta, lòng bàn tay nóng rực, nét bút như hoa kiên nhẫn dạy ta viết: Văn lai thiên dục tuyết, năng ấm nhất bôi vô?[5]

– Hoàn –

[1] Trích trong tác phẩm “Kim lữ y” của Đỗ Thu Nương:

Khuyên quân đừng tích kim lữ y,

Khuyên quân tích thủ thiếu niên khi.

Hoa khai kham chiết thẳng tu chiết,

Đừng đãi vô hoa không chiết chi.

Câu thơ khuyên con người biết quý trọng ghi nhớ thiếu niên thanh xuân thời gian, đừng làm năm tháng trôi qua phí hoài – khuyên con người không cần tham lam thứ hoa lệ đáng giá như kim lữ y (quần áo chỉ vàng) mà cần quý trọng thời điểm tươi đẹp nhất của nhân sinh, tận hưởng lạc thú trước mắt. Thanh xuân tựa như bông hoa, đang lúc nở hoa đẹp là lúc đi chiết, không phải đến lúc hoa tàn rồi mới đi tìm chiết.

[2] Nhật nguyệt vô quang: Khiến cho mặt trời và mặt trăng đều mất đi ánh sáng.

[3] Thuyết thư tiên sinh: Ở Trung Quốc thời xưa thường có một số người có tài ăn nói sống dựa vào việc kể chuyện cho mọi người nghe (có thể là chuyện thật, cũng có thể hư cấu).

[4] Đại hạ tương khuynh: Lầu cao nhà to, nháy mắt sẽ đổ. So sánh thế cục sắp sụp đổ.

[5] Trích từ bài thơ “Văn lưu Thập Cửu” của Bạch Cư Dị:

Lục nghị tân phơi tửu,

Hồng nê tiểu hỏa lô.

Văn lai thiên dục tuyết,

Năng ấm nhất bôi vô.

Hai câu cuối bài thơ ý tứ là muốn mời người ở lại uống chén rượu, thể hiện được tình cảm chất phác mà chân thành trong tiết trời lạnh tuyết rơi lả tả, thời gian chạng vạng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-liem-phong-nguyet-nhan>